

оттогава насетнѣ не искахме вече да имаме никакво сношеніе съ него. Такава останѣхъ и двама-та брате прѣзь всичкый си животъ.

Антоній не можеше да бѣде потрѣбенъ ни за что на тойзи свѣтъ; той нѣмаше нужны-тѣ познанія въ работы-тѣ, та да ся захване за нѣчто; затова бѣ всякога угриженъ, намръжденъ и тегота на оныя, които имахъ съ него сношеніе. Напротивъ, Симонъ станѣ ученъ и добъръ человекъ; той, гдѣ да отидеше, производеше удовольствіе, зачото, като бѣше и самъ веселъ и всякога засмѣнъ, развеселяваше и другы-тѣ съ присутствіе-то си. Антоній още не сторилъ тридесять годинъ умрѣ отъ това, че повѣнхъ и посѣхнхъ отъ злобъ и злонавіе. Симонъ обаче живѣе и днеска веселъ и засмѣянъ, както и азъ, ако и да е двѣ години постаръ отъ мене.

А! сосѣде, рече тогава Андрей, разумѣвамъ сега отъ малко, зачто тя гледамъ всякога толкова веселъ. Истина, то происходи отъ това, че си много научилъ, и слѣдователно, ты можешъ да ся забавлявашъ съ повече работы, нежели мы.

Понеже казвашъ ты самъ, любезный, отговори Теофилъ, длженъ сѣмъ да ся признахъ, че ни едижъ четверть отъ удовольствія-та, на колкото сѣмъ ся насладилъ, не быхъ ималъ въ живота си, ако бѣхъ научилъ помалко работы на младость. Отъ това раз-